

[Korsgaard.]

kunde det godt være gaaet paa samme Maade 1 eller 2 Aar til, det kunde dog ikke have lavet saa forskrækkelig store Ulykker. Det, man nu gør, er, at man udvider Erhvervsbeskatningen paa to Maader, dels saaledes, at man kræver mere i Skat af Erhvervsindtægten — saaledes vil det praktisk talt overalt virke —, dels saaledes, at man indtager Grupper under Erhvervsbeskatningen, som ikke før var indtaget derunder.

Med det sidste sigter jeg til Ændringsforslag Nr. 12, hvor Tjenestemænd tages med under Erhvervsbeskatningen. Her maa jeg udtale min store Tilfredshed med, at Ordføreren har omtalt, at mit Parti i Udvalget havde stillet et foreløbigt Ændringsforslag paa dette Omraade. Jeg var noget i Tvivl om, hvorvidt man kunde omtale foreløbige Ændringsforslag, men med den Autoritet, som saa store Partiers Ordfører altid maa anses for at have, er det altsaa herved fastslaaet, at det kan man, og det faar jeg Brug for paa et senere Tidspunkt. Men jeg maa gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det Ændringsforslag, som var stillet af mit Parti, kun pegede paa det urimelige i, at hvor en Tjenestemand's Løn muligt gennem et Stedtillæg sættes højere, end den ellers vilde blive paa Grund af høj Skat, skulde der være Mulighed for at kræve Erhvervsskat af Tjenestemanden, men ingenlunde i andre Tilfælde.

Det ærede Medlem vil maaske ogsaa erindre, at jeg under Udvalgets Forhandlinger antydede Forslag om, at Erhvervsskatten for Tjenestemænd ikke skulde blive mere end et vist Beløb, udregnet efter Forskellen mellem Stedtillægget i den Kommune, hvor man maatte anse ham for at være ansat, og i den Kommune, hvor han boede. Men det, her foreslaas, er noget helt andet. Det er efter mine Begreber meget dybere gaaende. Det er paa en vis Maade let; man slaar en Streg tværs igennem, men Princip er der ikke Spor af i det. Derfor er det ganske ligetil, at mit Parti maa vende sig imod en Beskatning i den Form, der her er Tale om.

Inden for den samme Gruppe ligger jo altsaa Ændringsforslagene Nr. 15, 17 og 18, som vi anbefaler at stemme for, d. v. s. den første Del af Ændringsforslag Nr. 15, som omhandler, at en Erhvervsindtægt paa under 1 000 Kr. skal der overhovedet ikke regnes med i nogen Kommune. Ændringsforslagene Nr. 17 og 18 er efter mine Begreber væsentlig mere betydningsfulde. Om Ændringsforslag Nr. 18, stillet af Venstre, har jeg allerede udtalt mig; jeg skal ikke uddybe

det mere. Derimod vil jeg gerne sige nogle Ord om Ændringsforslag Nr. 17, som gaar ud paa, at man kan fradrage 3 000 Kr. i al Erhvervsindtægt, og vil gerne pege paa, at lignende Bestemmelser har man jo i den Erhvervsbeskatning, der er gældende i Dag.

Jeg vil her pege paa det urimelige i, at som Forslaget er, vil enhver Indtægt under 3 000 Kr. overhovedet ikke blive erhvervsbeskattet, men at hele Beløbet vil blive erhvervsbeskattet, saa snart man kommer over 3 000 Kr. Jeg erindrer i øvrigt mange tilsyneladende kønne og rigtige Udtalelser fra denne Talerstol — jeg tror endog af Ministre — gaaende ud paa, at disse Spring i Beskatningen, som netop, naar man kommer over en vis Grænse, virker saa langt stærkere, end hvis man havde en Ratebeskatning, skulde man undgaa. Det gør man ikke i dette Lovforslag, og det finder jeg urimeligt.

Som Forslaget nu er opbygget — dette vil mildnes ikke saa lidt, hvis Bestemmelsen i Ændringsforslag Nr. 17 gennemføres —, vil en Funktionær, en privat erhvervsdrivende, som har hele sin Indkomst fra Erhvervskommunen, som allerede tidligere nævnt, komme til at svare den fulde Skat, beregnet efter den Kommunes, som har den højeste Skatteudskrivning. Jeg kan ikke se rettere, end at sammenholdt med, at jo ingen vil kunne bestride, at Ejendoms-skatterne uden for Byerne er væsentlig højere end i Byerne, betyder dette næsten en Forhindring af, at en Funktionær, som ikke paa anden Maade har Indtægt, kan tillade sig den Flothed at flytte ud i Forhold, som er de friest mulige, og som af en eller anden Grund, maaske rent landskabeligt, tiltrækker ham mere end et Kvarter, hvori han kunde komme til at bo inden for Bygrænsen, hvor han stort set har sit Erhverv. Jeg mener, det er et Tilbageskridt i Henseende til Folks Frihed til at bo, hvor det passer dem bedst, og som jeg allerede har sagt, vil dette Forhold jo yderligere blive forværret, hvis det kommer til at ligge saaledes, at senere paalignede personlige amtskommunale Skatter skal der ikke tages noget Hensyn til.

Om Afsnittet om Erhvervsbeskatning har jeg ved tidligere Lejligheder dels sagt, dels skrevet, at matematisk set er det et ganske fikst Stykke Arbejde, der er gjort her, og det er det ogsaa reelt i den Forstand, at København suger en hel Mængde Indtægter til sig, saa jeg tør nok antyde, at det ærede Medlem af det andet høje Ting, Skattedirektøren, har forstaaet sin Metier i den Kommission, der arbejdede med disse